

بسکتبال

(به انگلیسی: Basketball) یک ورزش گروهی است که در آن دو تیم از پنج بازیکن سعی می کنند با پرتاب توپ به داخل حلقه امتیاز کسب کنند. هدف هر تیم از انجام بازی، کسب امتیاز از طریق انداختن توپ در داخل حلقه است. در حالی که در حین انجام بازی قاعده‌ای از قوانین و مقررات نیز باید رعایت شود. لذا تاکید فراوانی بر تقویت مهارت‌های پرتاب صورت می گیرد. هر توپی که از حلقه حریف عبور کند و داخل آن برود گل نامیده می شود. بسکتبال به طور گسترده یکی از محبوب ترین ورزش های جهان محسوب می شود اریخچه بسکتبال یک بازی بسکتبال در ۱۹۳۴ در بالتیمور زادگاه بازی بسکتبال آمریکاست. این بازی در اوایل پاییز سال ۱۸۹۱ میلادی توسط شخصی به نام جیمز نای اسمیت پایه ریزی و ابداع شد. اما، از قرن ها پیش در میان ساکنان نقاط مختلف قاره آمریکا، به ویژه آمریکای مرکزی و جنوبی انواعی از بازی و مسابقه رایج بوده که کم و بیش به بسکتبال شباهت داشته است. سابقه تاریخی: در کشور ایران، نوعی بازی سنتی و قدیمی در میان گله دارها متداول است که آن را (پاتو) (PATO) می نامند. در این بازی، دو تیم سوار بر اسب در میدانی وسیع به تاخت و تاز می پردازند و هر تیم کوشش می کند توپی را که شش حلقه (مانند دستگیره) بر بدنه آن هست، با پرتاب کردن و پاس دادن به یاران خودی، به آن سوی میدان برساند و از حلقه و توری سبکی که در انتهای میدان بر روی ستونی چوبی نصب شده، عبور دهد. این بازی تا حدی شبیه بسکتبال است اما شباهت بازی پوک تاپوک با ورزش بسکتبال بیش از پیش است. پوک تاپوک، در میان اقوام متمدن قاره آمریکای جنوبی و مرکزی رواج بسیار داشت به ویژه اقوام مایا و تولتک (در ناحیه مکزیک کنونی) این بازی با توپ و حلقه های ثابت در میدانی وسیع انجام می شد. تولد بسکتبال جیمز نای اسمیت یک پزشک کانادایی بود که به ایالات متحده آمریکا مهاجرت کرد و تابعیت آن کشور را گرفت. در سال ۱۸۹۱ یعنی زمانی که دکتر نای اسمیت در دانشگاه ورزش اسپرینگ فیلد (واقع در ایالت ماساچوست آمریکا) درس می داد، رئیس دانشگاه از او خواست ورزشی ابداع و اختراع کند که دانشجویان بتوانند در فصل زمستان در سالن به آن بپردازند تا آمادگی جسمانی خود را برای پرداختن به مسابقات میدانی فوتبال، هاکی و بیسبال، در فصل بهار و تابستان حفظ کند. نخستین تیم بسکتبال دانشگاه کانزاس در ۱۸۹۹ میلادی دکتر نای اسمیت پس از بررسی رشته های موجود ورزشی، دریافت که ورزش جدید باید: توپ در آن نقش داشته باشد. به صورت گروهی به اجرا در آید. اصل رقابت در آن رعایت شود. و بر مهارت استوار باشد. هیچ گونه خشونت و برخورد های سخت بدنی مبنی نباشد. حاصل این افکار و اندیشه ها ورزشی شد به نام بسکتبال که امروزه پس از سپری شدن نزدیک به یک قرن و اندکی از اختراع آن، از پر طرفدارترین و هیجان انگیزترین رشته های ورزش بین المللی است. دکتر نای اسمیت در شروع کار دو سبد که مخصوص حمل میوه بود بر دیوار دو طرف سالن ورزش دانشگاه و در ارتفاعی بلندتر از قد یک انسان قد بلند نصب کرد و به دو گروه از ورزشکاران جوان دانشگاه آموزش داد که توپی را دست به دست بدهند و سعی کنند آن را به درون سبد بیندازند. در این حال، تیم مقابل باید بکوشد که مانع از انجام این کار شود و توپ را هم از چنگ حریف برآیند و تصاحب کند. نخستین مسابقه ای که به این ترتیب و به صورتی تجربی ترتیب یافت میان دو تیم ۹ نفره در کالج اسپرینگ فیلد بود و اولین گل تاریخ بسکتبال را هم یکی از بازیکنان به نام «ویلیام چیلز» به سبد انداخت. بعدها شخصی به نام «فرانک ماهان» با توجه به اینکه در زبان انگلیسی سبد را بسکت (به انگلیسی: BASKET) و توپ را بال (به انگلیسی: BALL) می گویند، این ورزش را بسکتبال نامید. دکتر نای اسمیت، برای آنکه بازی بسکتبال خشن نشود، مقررات دقیقی برای آن به وجود آورد. بعضی از مقررات اولیه بسکتبال چنین بود: بازیکنان حق نداشتند توپ را از دست هم برآیند. بازیکنی که توپ را در اختیار داشت، نباید با آن راه برود یا بدود. هل دادن و هر نوع خشونت ممنوع بود. فقط بازیکنانی که توپ را در اختیار نداشتند می توانستند به هر طرف بدوند و جا بگیرند. بازیکن توپ به دست باید توپ را به طرف یاران خود پرتاب کند و به آنها برساند. لباس لباس بازی برای زنان و مردان بلوز بی آستین و شلوارک است و نام تیم در جلوی بلوز و شماره بازیکن در پشت و جلوی آن نوشته شده است. در بازی های بین المللی شماره های بازیکنان از ۴ تا ۱۵ است. بازیکنان بسکتبال معمولاً از کفش های ساقدار استفاده می کنند که از مچ پا حفاظت بیشتری می کند. تخته تخته بسکتبال مستطیلی است به طول ۱۸۰ متر و عرض ۰۵ متر که موقعیت آن در فضای بالایی زمین در دو انتهای میدان است و یک مربع به طول ۵۹ سانتیمتر و عرض ۴۹ سانتیمتر داخل آن قرار دارد و باید به گونه ای قرار گیرد که به اندازه ۱۲۰ سانتی متر با خط انتهای زمین فاصله داشته باشد. ارتفاع تخته از کف سالن برای بزرگسالان ۲۹۰ سانتی متر و برای نوجوانان و نوجوانان بین ۲۷۰ سانتی متر و

۲۸۰ متر است. انواع تخته نوعی از تخته‌ها به کمک میله‌هایی آهنی از سقف سالن آویزان می‌شوند که در هنگام عدم نیاز، می‌توان آن‌ها را بالا برد و به سقف سالن متصل کرد. این نوع تخته برقی است. نوعی دیگر از تخته‌ها با میله‌ای به زمین وصل و محکم می‌شوند. در نوعی دیگر، تخته به وسیله پایه‌ای متحرک بر روی زمین قرار می‌گیرد. حلقه حلقه بسکتبال در فاصله ۳۰ سانتی متری قاعده تخته به آن متصل می‌شود. قطر حلقه بسکتبال ۴۵ سانتی متر و ارتفاع توری که به شکل سبد به آن متصل می‌شود ۳۰ سانتی متر است. توپ بسکتبال نوشتار اصلی: توپ بسکتبال در دو سال نخست که بازی بسکتبال ابداع شد، توپ فوتبال را برای بازی به کار می‌بردند. اما چون این توپ سبک بود در سال ۱۸۹۴ میلادی اولین توپ مخصوص بسکتبال توسط یک کارخانه دوچرخه سازی تولید شد که اندکی از توپ فوتبال بزرگ تر بود. در سال ۱۹۳۷ نوع دیگری توپ بزرگ تر اما سبک تر به بازار آمد و آنکاه در سال ۱۹۴۹ توپی ساخته شد به همین شکل و اندازه و وزن فعلی که هنوز هم مورد استفاده است. توپ بزرگتر از توپ‌های معمولی است و آن را از جنس چرم، لاستیک یا پلاستیک می‌سازند و هنگام استفاده باد می‌کنند. میزان فشار هوای داخل توپ باید به حدی باشد که در صورت رها شدن از ارتفاع ۱۸۸ متری، پس از اصابت به زمین کم تر از ۱۲ و بیش تر از ۱۴ متر از زمین بلند نشود. محیط یک توپ قانونی بسکتبال پس از باد شدن باید حداقل ۷۵ سانتیمتر و حداکثر ۷۸ سانتیمتر باشد. ضمن آنکه در این حال وزن توپ نباید کمتر از ۶۰۰ و بیشتر از ۶۵۰ گرم باشد. توپ این ورزش بزرگ‌ترین و سنگین‌ترین توپ بازی‌های دسته‌جمعی است. قوانین بسکتبال قوانین زمانی بسکتبال در چهار دوره ۱۰ دقیقه‌ای (بین‌المللی) یا ۱۲ دقیقه‌ای (ان.بی.ای) انجام می‌شود. زمان استراحت بین دوره اول و دوم و بین دوره سوم و چهارم ۲ دقیقه و بین دوره دوم و سوم (بین دو نیمه) ۱۰ دقیقه است. وقت اضافه در بسکتبال ۵ دقیقه می‌باشد. پس از استراحت بین دو نیمه زمین حمله و دفاع دو تیم عوض می‌شود. اصطلاحاً به زمین حریف، زمین حمله و به زمین خودی زمین دفاع گفته می‌شود. زمان‌های گفته شده زمان واقعی بازی است. یعنی زمانی که توپ در جریان نیست وقت بازی متوقف می‌شود. مثلاً زمانی که خطایی رخ داده است یا هنگام پرتاب آزاد زمان متوقف می‌شود. به همین دلیل زمان انجام یک بازی کامل بیشتر از مجموع عددی زمان‌های بالا است و معمولاً حدود دو ساعت طول می‌کشد. قانون دبل (Double) ۱. درپیل کردن از زمانی شروع می‌شود که بازیکن کنترل توپ را در اختیار گرفته و با انداختن و زدن آن در تماس با زمین دوباره آن را قبل از اینکه به بازیکن دیگری برخورد کند لمس نماید. زمانی درپیل خاتمه می‌پذیرد که با دست آن را گرفته و یا اجازه دهد توپ در دست یا دست‌ها استراحت نماید. زمانیکه توپ با دست درپیل کننده در تماس نیست، تعداد گام‌های برداشته محدود نخواهد بود. بازیکن مجاز نیست پس از خاتمه درپیل، برای بار دوم اقدام به درپیل نماید. در صورتی که این عمل را انجام دهد مرتکب تخلف «دبل» شده است. ۲. اگر هنگام درپیل کردن از هر دو دست استفاده شود نیز خطای دبل محسوب می‌شود. ۳. هنگام درپیل کردن میتوان با دست تمام نقاط توپ را لمس کرد مگر اینکه دست را به ناحیه ی زیرین توپ برده در این صورت نیز خطای دبل مرتکب شده ۴. توپ در هنگام درپیل تنها تا ارتفاع قد شخص میتواند بالا بیاید و اگر از قد بالاتر باشد خطا دبل انجام شده است. قانون رانینگ: (تراولینگ بازیکنی که توپ را در اختیار دارد می‌تواند یک پای خود را به هر سمتی که می‌خواهد، یک یا چند مرتبه حرکت دهد. در صورتیکه پای دیگری که آن را پای «پیوت» می‌نامند ثابت باشد. رانینگ حرکتی است که بازیکن صاحب توپ در داخل زمین یک یا دو پای خود را بدون توجه به محدودیت فوق حرکت دهد یا گام‌های او با درپیل‌های بازیکن تناسب نداشته باشد. خطاهای حرکت رانینگ دویدن با توپ بدون درپیل بیش از یک گام برداشتن گام اضافه در سه گام، لی آپ و پاور موو (move Power) برداشتن گام ریز در سه گام بطوری که قابل تشخیص نباشد کشیده شدن پا روی زمین برای فاصله بیش از ۵ سانتی متر در هر حرکت پرش با توپ و برگشت به زمین بدون رها کردن آن. برای مثال بازیکنی که به قصد شوت، پرش جفت می‌کند اگر به زمین برسد و هنوز توپ را رها نکرده باشد، رانینگ کرده. اگر بازیکن در اوت، هنگام پرتاب اوت با توپ حرکت کند قانون سه ثانیه زمانی که تیمی کنترل توپ را در زمین حمله موقعی که ساعت در جریان باشد، در اختیار دارد، هیچ یک از نفرات آن تیم نمی‌توانند مدت سه ثانیه در منطقه‌دو زنگه حریف یا روی خطوط دوزنگه حریف بماند (بایستد قانون ۲۴ ثانیه اگر تیمی مالک توپ شده باشد. باید در عرض ۲۴ ثانیه توپ را وارد حلقه حریف بکند یا به طرف حلقه تیم مقابل شوت بزند در زدن شوت توپ باید حتماً به حلقه بخورد تا ۲۴ ثانیه صفر شود اگر توپ به تخته برخورد ۲۴ ثانیه ادامه می‌یابد و اگر توپ توسط تیم مقابل اوت شود باز هم ۲۴ ثانیه ادامه می‌یابد. ۲۴ ثانیه موقعی صفر می‌شود که ۱- خطا صورت بگیرد ۲- بازیکن تیم مقابل با پا توپ را به اوت بیاندازد. اگر دستگاه ۲۴ ثانیه بوق بزند و توپ از دست بازیکن رها شده و در هوا باشد، اگر گل شود گل قبول می‌باشد. اگر در هوا با دست بازیکنی لمس شود و گل شود گل مردود می‌باشد. البته این قانون کمی تغییر یافته و در صورتی که از ۲۴ ثانیه، هنوز بیش از چهارده ثانیه مانده باشد، دوباره ۲۴ ثانیه ریست میشود ولی اگر کمتر از چهارده ثانیه یا خود چهارده ثانیه مانده باشد، زمان به چهارده ثانیه ریست میشود. قانون هشت ثانیه زمانی که تیم توپ را در زمین خودی تحت کنترل می‌گیرد، باید در عرض ۸ ثانیه توپ را به زمین حمله بفرستد. تخلفی از این قانون، تخلف «هشت ثانیه» نامیده می‌شود و داور توپ را در اختیار تیم مقابل قرار خواهد داد. قانون ۵ ثانیه ۱- بطور کلی هیچ یک از بازیکنان تیم

نمی توانند توپ را بیش از ۵ ثانیه نزد خود نگه دارند. (در زمان دریبل این شمارش انجام نمیگیرد) ۲- هر زمانی که بازی با پرتاب توپ از بیرون زمین بخواهد شروع شود بازیکن ۵ ثانیه زمان برای شروع در اختیار دارد. ۳- برای پرتاب هر پناالتی، بازیکن ۵ ثانیه زمان دارد. قانون نیمه (برگشت توپ به زمین دفاعی زمانی که یک بازیکن در زمین حریف (زمین حمله) مالکیت توپ را در اختیار میگیرد، نباید توپ را به زمین دفاعی (زمین خودی) برگرداند. چه با پاس به یاران خود چه با دریبل کردن خودش آن را به زمین خودی برگرداند. این کار یک تخلف است و توپ در اختیار تیم مقابل قرار خواهد گرفت. تذکری در این رابطه: در هنگامی که فرد حامل توپ به زمین حریف وارد شد حتی اگر پای او یا توپ زیر دستش وارد زمین خودی شود خطای نیمه (half) صورت گرفته است. البته نکته بالا پای او یا توپ زیر دستش وارد اوت گرفتن حق بازیکنان بازی طی در [خطاه انواع]. کندی صدق نیز (Out) اوت به توپ شدن وارد مورد در [شود (Out) یکدیگر و یا هل دادن، حمله کردن و یا دویدن با توپ را ندارند و در صورت انجام خطا داور توپ را به تیم حریف داده و بازی از همان نقطه خطا یا بیرون زمین پیگیری می شود. اگر توپ دست یکی از تیمها باشد و در هنگام حرکت آن را از بالایی سر حریف رد کند به شکلی که دستش در زیر توپ قرار گیرد خطا است و داور توپ را به تیم مقابل داده و بازی را از نزدیکترین نقطه به اوت (Out) شروع می کند. اگر در هنگام بازی، زمانی که یکی از بازیکنان تیم مقابل در حال پرتاب توپ است دست یکی از بازیکنان به توپ برخورد خطا صورت گرفته است. اگر فرد پرتاب کننده □ توپ در موقعیت پرتابهای ۲ امتیازی باشد داور ۲ پرتاب پناالتی را حکم می دهد و اگر در موقعیت پرتاب ۳ امتیازی باشد ۳ پرتاب پناالتی حکم داده می شود. البته در این میان باید به یک مورد نیز اشاره کرد که اگر هنگام پرتاب، توپ فردی که روی آن خطا شده وارد حلقه شود، اگر در موقعیت پرتاب دو امتیاز و یا سه امتیاز باشد داور ۱ پرتاب پناالتی را حکم می دهد. اگر توپ در زمین حریف و در موقعیت دوزنقه در دست ما باشد و آن را به سوی تخته پرتاب کردیم و توپ به درون حلقه نرود و بدون آنکه به زمین برخورد دوباره به دست ما برسد اگر پرتاب کنیم خطا است و باید از محیط دوزنقه خارج شویم بعد پرتاب کنیم. اگر توپ در دست حریف باشد و آن را به پشت خود ببرد و یکی از هم تیمیمان توپ را در آن حالت از او بگیرد خطا صورت پذیرفته است. نحوه پاس دادن اگر فاصله ما با هم تیمیمان زیاد بود اول از همه باید توپ را با دو دست از دو سمت راست و چپ بگیریم به طوری که دو شست انگشتان ما به سمت خود باشد و توپ را به دو سوم خود یا یک سوم هم تیمیمان پرتاب می کنیم. طوری که توپ نهایتاً به دست هم تیمیمان برسد. اگر فاصله ما با یار خودی کم بود و حریف در جلوی ما ایستاده بود می توانیم توپ را از زیر دست حریف به یارمان بدهیم و اگر حریف به سمت ما هجوم بیاورد می توانیم توپ را از یک سمت به پشت خود برده و از سمت دیگر به جلوی خود آورده و به یارمان بدهیم. نکته: میتوانیم در خارج از زمین هم به هم تیمیمان پاس بدهیم تا پاس را او که زیر فشار پرس نیست انجام دهد این حرکت معمولاً در زمان پرس شدید بسیار کارساز خواهد بود انواع پرتاب نحوه پرتاب شوت در تمامی پرتابها از جهات مختلف، باید به چند نکته توجه کنیم: برای پرتاب شوت توپ را باید به شکل T یا V برعکس گرفته شود یعنی دست چپ در کنار توپ و دست راست روی توپ (روی قسمتی که روبروی ماست) قرار داده شود. برای پرتاب توپ باید با دست چپ به توپ جهت داده شود و با دست راست پرتاب شود؛ به طوری که تنها مچ دست خم شود. هنگام پرتاب (۲ ثانیه قبل از پرتاب توپ به سبد) باید پاها را مقداری خم کرده و بعد به حالت اولیه در بیاوریم هنگامی که به حالت اولیه در آمد آنگاه پرتاب میکنیم. به هنگام پرتاب پاها باید به اندازه عرض شانه باز شود. پرتاب ۳ گام در هنگام بازی می توانیم از پرتابهای سه گام استفاده کنیم. سه گام به این شکل است که وقتی به نزدیکی حلقه حریف رسیدیم در همان حالت دویدن می توانیم ۳ گام برداریم و توپ را به داخل حلقه بیندازیم. به شکلی که ۲ گام برداریم و گام آخر را می پریم و توپ را در حلقه بیندازیم. به علت پرس بهتر به صورت سه گام بهترین راه برای انجام دانکینگ می باشد. پرتاب به وسیله تخته اگر روبروی حلقه بودید می توانید با استفاده از مربع روی تخته آن را در درون سبد بیندازید به طوری که آن را دقیقاً به وسط مربع بزنید. اگر در دو سمت چپ یا راست حلقه بودید می توانید به ظلع بالایی مربع پرتاب کنید. اگر زیر حلقه بودید می توانید از گوشه های مربع استفاده کنید به طوری که مقداری به سمت عقب خم شده (در این حالت برای بهتر پرتاب کردن می توانید فقط یک پای خود را به سمت عقب بیاورید) و اگر به سمت چپ خم شدهاید باید توپ را به گوشه چپ مربع بزنید و اگر به سمت راست خم شدهاید توپ را به گوشه راست مربع بزنید. در تمامی این موارد سرعت توپ نقش مهمی دارد مسلم است که هر چه فاصله نزدیک تر می شود سرعت توپ هم باید کم تر شود. نکته: معمولاً بازیکنهای حرفه ای بدلیل پایین آمدن درصد موفقیت از تخته برای زدن گل استفاده نمیکنند بلاک Block] در هر پرتاب باید به زاویه توپ توجه داشت. زیرا اگر زاویه پرتاب ما کم باشد و یا پرتاب ما در زمان نادرست صورت گیرد توپ در اصطلاح بلاک (Block) می شود. اکثر مواقع بهترین زاویه برای پرتاب توپ زاویه ۴۵ درجه است. پرتاب ریباند اگر تیم ما توپ را به سوی حلقه حریف پرتاب کرد و آن وارد سبد نشد، می توانیم با روش ریباند آن را وارد سبد کنیم. روش ریباند اینگونه است که در هنگامی که توپ توسط یار ما زده شد و به تخته برخورد کرد و درون سبد قرار نگرفت، ما می توانیم هنگامی که توپ در حال برگشتن است پریده و توپ را در همان حال که پایمان روی زمین نیست با دست آرام به تخته زده و آن را درون

سید جای دهیم. البته ما میتوانیم توپ را گرفته و به زمین برگردیم و یک شوت آرام زده و توپ را وارد سبد کنیم. روش امتیاز دهی امتیاز هر گل (پرتاب موفق در حلقه □ حریف) با توجه به موقعیت بازیکنی که اقدام به شوت کرده است متفاوت است. اگر بازیکن خارج از خط سه امتیازی باشد، گل سه امتیاز و اگر داخل آن باشد دو امتیاز دارد. هر پرتاب آزاد (پنالتی) یک امتیاز دارد. در بسکتبال تساوی وجود ندارد و آن قدر وقت اضافه به بازی داده می شود تا یکی از دو تیم برنده شود. زمان استراحت بین وقت های اضافه ۱ دقیقه است. داوران بسکتبال تعداد داوران یک مسابقه □ بسکتبال ۵ نفر است. از این ۵ نفر دو داور در درون زمین بر جریان بازی نظارت می کنند که یکی از آن ها سرداور و دیگری داور است. در کنار زمین هم ۳ نفر هر یک وظیفه ای خاص را انجام می دهند. یک نفر ثبت کننده □ امتیازها و خطاها (منشی) یک نفر مسئول ۲۴ ثانیه و هم وقت نگهدار است. خطاهای عمده ای که داوران به آن توجه دارند عبارتند از: خطا در حمله، رانینگ، دبل، سه ثانیه، خطاهای برخورد و سد مسیر. لیگ ها و مسابقات حرفه ای ترین لیگ بسکتبال ان بی ای (NBA) می باشد. این لیگ بین تیم های باشگاه های حرفه ای آمریکای شمالی (ایالات متحده آمریکا و کانادا) برگزار می شود. مسابقات لیگ حرفه ای ان بی ای این لیگ مسابقات به صورت دو دسته در کنفرانس شرق و غرب برگزار می شود که در پایان قهرمان این دو کنفرانس نیز به رقابت با هم می روند. علاوه بر این مسابقات، هر ساله مسابقه ای تحت عنوان بازی STARS-ALL انجام می شود که در آن ستاره های کنفرانس شرق و غرب با یک بازی نمایشی به رقابت با هم می پردازند. مسابقه نمایشی بسکتبال. دارد زیادی بسیار طرفداران که باشدهی ... و امتیازی ۳ شوت - slam dunk مسابقه شامل ALL-STAR آمریکا AND در آمریکا گروهی از بسکتبالیست ها که اغلب در بسکتبال رسمی آمریکا شهرت چندانی نیز ندارند (به جز تعداد محدودی از آن ها) تحت عنوان AND ۱ فعالیت می کنند. گروه AND ۱ با انجام بازی های نمایشی و بسیار حرفه ای و برگزاری مسابقاتی با جذابیت بسیار بالا هواداران بسیار زیادی را به سمت خود جلب کرده اند. لازم به ذکر است که در این بازی ها برای زیبایی بیشتر بازی T برخی از قوانین رعایت نمی شود. این بازی ها در قالب خیابانی (BALL street) و سالمی برگزار می شود ولی هیچ یک از آنها جنبه رسمی ندارند. بسکتبال خیابانی نام بسکتبال خیابانی (BALL street) به آن دسته از بازی ها اطلاق می شود که در زمین های سرباز بازی می شود. قوانین آن، قوانین بسکتبال عادی است با تغییرات جزئی ای که به نسبت محل بازی متفاوت است. این دسته از بازی ها دارای حرکات نمایشی اند و بعضی از قوانین بسکتبال واقع در سالن در آن رعایت نمی شود. بازیکنان این بازی ها مگر در موارد خاص از لباس هماهنگ با یکدیگر استفاده نمی کنند. قوانین بسکتبال خیابانی (BALL street) □ بسکتبال خیابانی تنها در یک نیمه از زمین بازی می شود حلقه های موجود در این نوع از بازی بسیار محکم و ضخیم است زیرا حرکات نمایشی که در این نوع از بسکتبال صورت می گیرد بسیار روی حلقه اثر میگذارد (مثل دانک) و اگر حلقه ضعیف باشد شکسته می شود. قوانین: بازی از پشت یک نیمه توسط یکی از دو تیم صورت می پذیرد. تعداد هر تیم نباید از ۳ نفر بیشتر باشد (البته چون این قانون رسمی نیست بیش از ۳ نفر نیز ممکن می باشد اما چون زمین شلوغ و بازی کردن در آن دشوار می شود بهتر است از ۳ نفر در هر تیم استفاده شود) اگر تعداد یک تیم ۲ نفر و تعداد تیم مقابل ۳ نفر باشد پرتاب های اوت (out) تیمی که ۲ نفر است آزاد است (البته این قانون نیز توافقی است) هر تیمی که گل زد خودش از پشت نیمه بازی را شروع می کند یعنی توپ را به تیم مقابل نمی دهد. اگر یار تیم ما توپ را به حلقه زد و توپ وارد سبد نشد و در موقعیت دوزنقه به دست ما رسید باید از آن محیط خارج شویم و بعد به سوی حلقه پرتاب کنیم در غیر این صورت خطا صورت پذیرفته است. در این نوع بازی خطاهای ۲۴ و ۳۰ ثانیه وجود ندارد. اگر توپ از نیمه زمین خارج شود اوت (out) است. قوانین رانینگ (running) و دبل (Double) در این بازی وجود دارد. بسکتبال در ایران دایره المعارف بریتانیکا، سال ورود بسکتبال به کشور ما ایران را ۱۹۰۱ میلادی برابر با ۱۲۸۰ هجری شمسی ذکر کرده است. اما آنچه مسلم است، اولین نشانه های ورود بسکتبال به ایران در سال های ۱۳۱۰ و ۱۳۱۱ دیده شده که آن هم توسط کارکنان سفارتخانه های خارجی در ایران بوده است. در سال ۱۳۱۴، یک مربی ورزش به نام «فریدون شریف زاده» ورزش بسکتبال را به دانش آموزان دبیرستان المبرز (کالج المبرز) تهران معرفی و پایه گذاری کرد و کم کم دیگر مربیان ورزش به گسترش و آموزش این ورزش پرداختند. در سال ۱۳۲۴، [فدراسیون بسکتبال ایران] تشکیل شد و نخستین حضور بسکتبال ایران در میدان های بین المللی، در بازی های المپیک لندن (۱۹۴۸) بود. تیم بسکتبال زمان دانشگاه تربیتی در ۱۹۱۵ در آغاز، ته سبد هم بسته بود و هر بار که توپ به درون سبد می افتاد باید کسی به کمک نزدیکان توپ را از سبد بیرون بیاورد. در سال ۱۸۹۲ شخصی به نام «لئو آلن» سبد بسکتبال را که تا آن روز از ترکیه چوب یا المیاف بود و به همین دلیل به زودی پاره و فرسوده می شد، از سیم بافت تا استحکام بیشتری داشته باشد. دیری نگذشت که این ورزش جدید طرفداران زیادی در میان دانشجویان دانشگاه اسپرینگ فیلد و دیگر دانشگاه ها یافت. دکتر نای اسمیت هم مقررات و قوانین بسکتبال را کامل تر کرد و نسخه هایی از آن را به هر دانشگاه یا باشگاهی که علاقمند بود ارسال داشت. این مقررات در سال ۱۸۹۲ میلادی به صورت کتابچه ای برای استفاده عموم منتشر در سال ۱۹۳۰ دکتر نای اسمیت کتابی درباره خواص بسکتبال تألیف کرد تا نشان دهد که بازی بسکتبال گرچه بسیار پر تحرک است اما حتی برای سالمندان هم خطری ندارد و آسیبی متوجه اعضای حیاتی بدن (قلب و کلیه) نخواهد شد. قوانین ابتدایی با گذشت زمان قوانینی برای

انجام بازی وضع شد. مثلاً تعداد بازیکنان هر تیم ۹ نفر تعیین گردید. سپس به ۷ نفر تقلیل یافت و بالاخره این تعداد به ۵ نفر کاهش یافت و تثبیت شد. هر بازیکن می‌توانست در موقع وقوع خطا به جای کلیه بازیکنان تیم خود پرتاب آزاد را انجام دهد. هر تیم می‌توانست از شروع تا پایان بازی توپ را در زمین خود به طور دلخواه نگهداری نماید. هر بار که توپ گل می‌شد بازی با بین طرفین یا جامپ بال (به انگلیسی: ball jump) از وسط زمین ادامه می‌یافت. بازیکنان بلند قد می‌توانستند نزدیک سبد قرار گیرند و توپ را به آرامی در سبد جای دهند (قانون سه ثانیه وجود نداشت). در آن زمان سعی شد توجه مدیران مدارس و مسئولان سازمان‌های ورزشی را به آموزش بسکتبال جلب نمایند. با وجود این تلاش مداوم و پیگیر، آموزش بسکتبال برای مربیان حالت جنبی داشت و اساساً فعالیت آن‌ها در ورزش‌های رقابت‌آمیز دیگری مانند فوتبال آمریکایی متمرکز بود. قوانین مینی بسکتبال ۵ نی بسکتبال ورزشی است که براساس بازی بسکتبال و برای بازیکنان 11 و 12 سال طرح‌ریزی شده است هر تیم شامل 12 بازیکن، یک مربی و یک سرپرست خواهد بود اندازه زمین 26 متر در 14 متر می‌باشد. خطوط زمین مینی بسکتبال با آنچه در زمین بسکتبال ترسیم می‌شود مشابه است با این تفاوت که در مینی بسکتبال خط پرتاب 3 امتیازی وجود ندارد تخته‌ها بطور قائم در انتهای زمین قرار داده شده و با خطوط اصلی موازی است، اندازه تخته 90 × 120 سانتی‌متر می‌باشد ارتفاع حلقه تا زمین 260 سانتی‌متر با قطر 45 سانتی‌متر می‌باشد توپ با محیط 73 سانتی‌متر و وزن 475 گرم برای مینی بسکتبال استفاده می‌گردد زمان بازی 4 کوارتر 10 دقیقه‌ای است که زمان استراحت بین کوارترهای اول و دوم، سوم و چهارم 2 دقیقه و زمان استراحت بین دو نیمه بازی 10 دقیقه می‌باشد 13 قانون اولیه بسکتبال 1. توپ را می‌توان با یک یا هر دو دست به هر جهتی پرتاب کرد. 2. به توپ می‌توان با یک یا هر دو دست به هر جهتی ضربه زد (مشت زدن به توپ مجاز نیست). 3. بازیکنان نمی‌توانند با توپ بدون آنکه می‌توانند آنرا از محلی که دریافت کرده‌اند پرتاب کنند. بازیکنی که در حال دویدن با سرعت توپ را دریافت می‌کند در صورتیکه سعی در توقف کند مستثنی است. 4. توپ باید در یا بین دستان گرفته شود و از بدن نمی‌توان برای گرفتن توپ استفاده کرد. 5. تنه زدن، نگه داشتن، هل دادن، پشت پا زدن و یا ضربه زدن به بازیکن حریف به هر شکل مجاز نمی‌باشد. اولین تخلف از این قانون توسط هر یک از بازیکنان بعنوان خطا محسوب شده و دومین خطا باعث اخراج وی تا کسب امتیاز بعدی می‌گردد. در صورتیکه قصد آسیب‌رسانی مشهود باشد، بازیکن برای تمام طول بازی اخراج شده و حق جایگزینی ندارد. 6. مشت زدن به توپ خطا محسوب می‌شود و تخلف از قوانین شماره 3، 4 و 5 خواهد بود. 7. در صورتیکه هر یک از طرفین 3 خطای متوالی انجام دهد، یک گل برای حریف منظور خواهد شد (منظور از متوالی اینست که حریف در فاصله این خطاها مرتکب خطا نشود). 8. گل زمانی اتفاق می‌افتد که توپ با ضربه و یا پرتاب از زمین به داخل سبد وارد شده و در آن باقی بماند، مشروط بر اینکه مدافعین گل را لمس نکرده و مزاحمتی برای آن ایجاد نکرده باشند. در صورتیکه توپ روی کناره‌ها باقی بماند و حریف سبد را حرکت دهد، گل محسوب خواهد شد. 9. در صورتیکه توپ از زمین خارج شود باید توسط اولین نفری که آنرا لمس می‌کند به داخل زمین پرتاب گردد. در صورت اختلاف نظر، سرداور باید توپ را مستقیماً داخل زمین پرتاب کند. پرتاب‌کننده، برای پرتاب توپ از بیرون زمین، 5 ثانیه زمان در اختیار دارد. در صورت تخلف، توپ به حریف واگذار می‌شود. اگر هر یک از طرفین در تأخیر بازی با فشاری کنند، سرداور خطای آن تیم را اعلام خواهد کرد. 10. داور مسئول قضاوت برای بازیکنان است و باید خطاها را یادداشت کرده و سرداور را پس از 3 خطای متوالی مطلع کند. همچنین وی می‌تواند بازیکنان را بر اساس قانون 5 اخراج کند. 11. سرداور مسئول قضاوت روی توپ است و باید در مورد زمانی که توپ در جریان بازی است یا خارج از زمین است و مالکیت توپ و همچنین محاسبه وقت تصمیم‌گیری کند. سرداور باید گل شدن توپ را تعیین کند، امتیازات را محاسبه نماید و سایر وظائف معمول سرداور را انجام دهد. 12. زمان بازی دونیمه 15 دقیقه‌ای و یک استراحت 5 دقیقه‌ای بین دونیمه است. 13. تیمی که بیشترین امتیازات را در این زمان بدست آورد برنده اعلام می‌شود. در صورت تساوی، با موافقت کاپیتانهای 2 تیم، بازی تا کسب یک گل دیگر قابل ادامه است. پیشرفت بسکتبال بعد از جنگ جهانی اول بعد از جنگ جهانی اول بسکتبال تبدیل به ورزشی رقابت‌آمیز و بزرگ شد. با گذشت زمان مربیان بسکتبال وضعیت مناسبی پیدا کردند و فعالیتشان مؤثر واقع شد. بسکتبال شناخته شد و به اروپا گسترش یافت. در سال 1924 نخستین مسابقات جهانی بین تیم‌های بسکتبال فرانسه، ایتالیا، انگلستان و آمریکا در پاریس برگزار گردید و از سال 1932 فدراسیون آماتور بسکتبال در ژنو با نمایندگی چند کشور تشکیل شد. در مسابقات المپیک 1936 برلین برای نخستین بار 23 کشور در مسابقات رسمی بسکتبال شرکت نمودند و آمریکا قهرمان المپیک گردید.